

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IV. Annihilatio ipsius, qui est omnia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

manibus; siquidem Iesus Christus, vult ipsum me vincere, sicut ipsemet vicit illum, annihilando me ipsius exemplo; & novi hoc esse medium unicum, universum mundum lucrandi DEO.

Dicebat aliquando Episcopo Hostiensi, quem reverebatur velut patrem suum, & sui pro-

tectorem Ordinis. Mi Domine, si velis fratres meos afferre fructum in Ecclesia DEI, conserva illos semper in statu humili & spiritu vocationis suæ, subiectos universo mundo; ne augeas illos sacris principatibus, præsulumque gradibus, nec permittas extolli ipsos, aut aliqua fulgere dignitate in sancta Ecclesia.

ARGUMENTUM.

Annihilatio ipsius, qui est omnia.

ARTICULUS IV.

PROduxit sermonem de eodem argumento, bona hæc anima nobis dicens: Singulari afficior voluptate, dum confidero IESUM Christum mundo absconditum, cunctisque incognitum hominibus, nisi paucissimis suis intimis, velut Sanctissimæ Virginis & S. Josepho, quos secum habebat, ut illos felicigaret consuetudine suâ magis familiari, ac locupletaret abundantiam gratiarum specialium sibi soli cognitarum.

Iesus Christus Nonne tu es, Domine, qui
semper tetendit ad annihilationem, magnum es omne, cujus immensitas nullis stringitur limitibus? Nonne tu es DEUS Omnipotens, qui omnes eduxisti creaturas ex obscura caligine nihili ut exponeres eas luci? Et nunc extrahis te ipsum e mediis infinitæ tuæ gloriæ splendoribus,

ut abscondas te profundis nihili tenebris, ubi non magis appares mundo, si esses nihil ex omnibus. Postquam divinitas annihilata est in Humanitate tuâ sanctissimâ, Humanitas hæc, quæ infinitâ ratione sublatam se vidit in altum, non habuit stimulum magis fortem, magis frequentem, quam versus abiectionem & sui annihilationem, ad imitandum divinitatem, non quod hic stimulus fuerit ipsi naturalis, aut acceptus humanæ suæ inclinationi. Si enim vidimus, quod tantam ostenderit repugnantiam sufferendo mortem, ut ipsum oportuerit sanguinem sudare & aquam ad vincendum illam; concludere exin possumus, ipsum sensisse quoque repugnantiam naturalem tolerando humiliationes & contemptus.

ptus. Et si verum est, ipsum laborasse plurimum tribus horis orationis suæ in horto olivarum, ad superandam aversionem naturalem, quam sentiebat erga crucem, erga dolores, & erga mortem; non credamus, otiosum fuisse ipsum per triginta annos vitæ suæ solitariæ. O quàm laboravit fortiter ad superandas naturæ humanæ repugnantias erga statum vitæ abjectæ prorsusque despectæ & quasi annihilatæ! Labor hic gravior & difficilior fuit, quàm ille creationis mundi: siquidem facilius est Deo facere ex nihilo omnia, quæ voluerit, quàm reducere omnia, id est, seipsum in nihilum, in quo collocavit se ex amore erga nos.

Quomodo
Christus
triumphavit,
maximè an-
nihilatus ap-
paruit.

O DEUS bone! quomodo asserere possumus, Christianos nos esse? quomodo credere possumus, nos premere vestigia Christi JESU, ipsumque sequi, si imitari nolumus neque divinitatem neque humanitatem, quæ non tendebant nisi ad se annihilandum? Oportet sequi, quò ivit ipse. Quid fecit toto curriculo vitæ suæ, nisi quod se annihilaret: Non diu visendum se præbuit mundo, & hoc inter millenas annihilationes. Verum est, ipsum triumphum egisse semel, sed quanta cum abjectione? Ille, cui omnes cœlestes creaturæ præstant homagia; ille, coram

quo sublimissimi Seraphini se annihilant ex reverentia; ille qui collocavit solium suum supra fornices cœli Empyreï, ascendit super asinam. Spiritus mundi, fatua naturæ prudentia tu nihil capies ex admirabili agendi modo, quem observat spiritus Dei, qui totus oppositus est tuo. Omnes desiderant amare Deum; quid namque delectabilius, quàm glorioso & jucundo amoris vinculo colligari cum Monarcha & Principe tanto? sed nolumus amorem illum, qui paritatem conciliat inter amantes: abjectio, contemptus, exiguæ facultates, inopia, malus negotiorum successus, & jactura bonorum omnium est vera mansio puri amoris, sed hic nobis non aridet status.

Oportet tamen nos tandem huc devenire, invitis nobis. Considera maximam annihilationem, in quam redigimur à morte. An major intelligi possit humiliatio quàm illa, quæ deprimat summa mundi capita, Monarchas maximos. Perdere simul omnia, honores, bona, auctoritatem, amicos, & quidquid est in mundo, putrefieri, corrodi à vermibus, redigi in pulverem; ô quantò hic status maximæ hujus humiliationis percussit horrore carnem & sanguinem! sed quàm speciosus & egregius hic est ordo, quod ho-

Mors nos annihilat.

mo, qui insurrexit adversus DEum suum, eousque, ut ausus fuerit offendere illum, deprimatur ita, ut servire ceu alimentum cogatur vilissimis & abjectissimis terræ bestiolis! Ecce tibi effectum peccati, quod dum includit in se superbiam & creatoris contemptum, ira annihilat miserabilem creaturam.

Oportet amorem, qui fortior est morte, nos annihilare.

Sed nonne fortis ut mors est dilectio? an non possit hæc sicut illa annihilare creaturam? Nam si amare est bene velle objecto amato, quod aliud bonum velle potest amor noster Deo, nisi operationem gloriæ suæ? Nos offendimus illam superbiam nostram, oportet ergo reparare illam profundam nostram annihilationem. O si cognoscere liceret gloriam, quam reddit Deo anima, quæ probè cognoscit, quod, cum sit peccatrix, omnia humiliatiorum, opprobriorum, derelictiorum genera sibi sint debita, quæque in vivâ hæc persuasione, & amore, quo prosequitur commoda Dei sui, ipsi continuum exhibet sacrificium reputationis & existimationis suæ, consolationum suarum, commodorum suorum, totius personæ suæ, DEus, qui habitat in infinitâ sublimitate propriæ suæ Majestatis in seipso, suas aucupatur delicias extra seipsum in annihilatione hæc creaturæ suæ, purum suum amorem ita sibi sacrifican-

tis, & replet illam copiosioribus semper gratis ac favoribus, quantum magis viderit ipsam sese annihilare.

O quam beata sunt illa omnia, quæ nos annihilant! quando providentia Dei permiserit pluribus, nos obrui calamitatibus, jacturâ bonorum, diminutione honoris, derelictione amicorum, sinistris negotiorum, eventibus, nos coram mundo redigentibus in nihilum, nosque noverimus hæc omnia rata & grata habere, velut rem, quæ infinitâ ratione plus gloriæ reddat Deo, quam auferat nobis: bone DEus! quanti videbitur parva hæc abjectio temporanea nobis pretii in æternitate! & melius adhuc est, quando nemo condolet nobis, quando adhuc vituperamur, quando credunt omnes, ea omnia nostram accidisse culpam, nostram socordiam, nostram inconsiderationem; Et quando, dum nemo scit, id ipsum esse, quod nos quærimus, quod interius nos consolatur, credunt omnes, nos miseros esse ac infelices; sic enim abjecti & annihilati manemus omni ratione. Sed nunquam majores apparuimus coram Deo, quam in hoc statu: hoc enim est optimè sua ipsi præstare obsequia & aulico ipsum cultu prosequi, coram suis apparere oculis adornatum opprobriis, contumelias, ignominias.

Non

Amanda nobis sunt omnia, quæ nobis viam stent ad hanc annihilationem.

Fallax dolus
amoris pro-
prij suadet
nobis fugam
annihilatio-
nis nostræ.

Nos deserere volumus abjectionis & annihilationis statum, ut magis idonei simus, uti dicimus, ad DEum amandum, ipsique serviendum. Sed dolus hic est amoris proprii: nunquam enim DEus amatur purius, nec sublimiora accipit ab anima servitia, nisi quando magis hæc annihilata est & contempta. Non nisi fraus est maxima, magnas desiderare facultates, insignes naturæ dotes, eximia dignitatum munera, ut omnia hæc impendantur lucrosè ac utiliter pro servitio Dei: siquidem hæc & ejusmodi sæpius nos exstimulant, ad accendendum nobismet ipsis thura vani applausus, inanis complacentiæ, magis, quam promovendam purè DEI gloriam. Natura solers & arguta est, in requirendis semper iis, quæ suæ sunt conformia inclinationi, suo arrident palato, sub aliis obtentibus speciosis. Si haberem, dicitur, plus scientiæ, si non essem tam infirmæ valetudinis, si immunis forem ab hac cruce, credo facturum me mira pro obsequio Dei: merissima fraus. Exspoliari omni eo, quod oblectat naturam, & sufferre, quod affligit, conditio est magis idonea ad patrandum mira in virtute. Mi DEus, invenio nihil in me, nam totus redactus sum ad nihilum; sed tantò melius, cum hoc exstimulet me ad quæren-

dum omnia in te. Et hîc invenio te, quod oblectat me; nec paupertas mea affligit me, quia plenitudo tua consolatur me.

Videtur sibi quis nihil facere & inutilis esse omnibus, quando redactus est in statum vitæ abjectæ, despectæ, informæ ac impotentis, sed metuenda non est nec otiositas nec inutilitas in hoc statu, modò permanere hîc quis velit contentus, hîc vivere consolatus; nunquam anima magis vel nobiliori modo laborat, nisi quando gratanter accipit suam abjectionem; hîc enim litat Deo sacrificium integrum totius sui ipsius: Nihil est, quod ita oderit spiritus mundi, quodque abhorreat magis, quam statum omninò abjectum & despicatui expositum. Sed quando placuerit Deo animam aliquo divini sui luminis radio illustrare, ad demonstrandum ipsi illius pulchritudinem; videt ibi tantas delicias, ut summo illarum accendatur desiderio; benè intelligit; ipsum Christo Jesu tempore vitæ suæ solitariæ, maximæ fuisse voluptati. Sancti, qui absconditum hunc invenerunt thesaurum, commiserunt quandoque manifestas fatuitates, ut fruerentur dulcedine prorsus cœlesti contemptus mundi. Apostolorum sapientissimus, incomparabilis S. Paulus non absque cordis dicebat
jubi

Mundus odit
statum abje-
ctum, & DEus
amat summè
ipsum.

I. Cor. 4.
v. 10.

Æstimatio &
amor abje-
ctionis.

jubilo: *Nos stulti sumus propter Christum Jesum.*

O sacra abjectio, quando perfecte cognoscam te? quando ardentem amabo te? quando totus immergar in te? quando lethali ictu feries me? ictu illo bene auspiciato, qui avellet & separabit me ab omnibus creaturis, & à meipso, & ab omni eòquod DEus non est? Amanus est, anima mea, ardentem Christus JESUS in omni statu & conditione suâ; sed præcipue in statu, ubi pauciores videtur habere sectatores, qui ipsum honorent, ipsum imitentur, qui est status vitæ suæ, incognitæ, abjectionum suarum, contemptuum suorum. Oportet incessanter efflagitare ipsum: O bone Jesu, annihilate & contem-

pte pro me fac me participem divinarum abjectionum tuarum, fac æstimare me illas, fac amare me illas, fac revereri me illas, fac me totam absconditam manere tecum, fac me nullam nisi te habere occupationem.

Haud parùm ædificati sumus, & etiam commoti, audiendo bonam hanc animam, cum tanta abundantia Spiritus DEI loquentem nobis. Sed videbatur nobis nondum tetigisse id, quod credebamus futurum magis proprium & præcipuum negotium & occupationem JESU CHRISTI toto tempore vitæ ipsius solitaria, quod verisimiliter erat oratio & contemplatio: circa quod percipe, quid deterit nobis.

ARGUMENTUM.

Quies Contemplationis.

ARTICULUS V.

Illi qui vident, mansisse tandem Christum JESUM in solitudine & silentio, antequam sese ostenderet mundo, admirantur, quod, cum venerit de cælo in terram, ut magnum exqueretur opus redemptionis humanæ, nonnisi impenderit illi paucissimorum numerum annorum, omne autem vitæ suæ residuum consumpserit in quiete.

Verùm hi nesciunt quietem ipsius nunquam fuisse absque opere infinitâ ratione nobili, & nunquam ipsius opus fuisse absque perfectissima quiete. Hoc ipsemet ex misericordia me edocuit, videns me turbari quandoque ex timore, ne turber ac perdam quietem, quam esse novitam necessariam homini volenti navare operam orationi.

Non-